

SZARVASI LAPOK.

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

ELOFIZETÉSI AR:

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre 2 frt 50 kr.
Negyedévre 1 frt 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELEN:

hetenként egyszer, vasárnap

Az előfizetési és hirdetési pénzek, úgy a lap elleni részlet illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra küldendők. Kéziratok nem adnak vissza.

Hirdetési díjak:

Egy három hasábos petitsor 5 kr
Kétszeri közlésnél 4 kr
Háromszori közlésnél 3 kr
Többszöri hirdetéseknel engedmény adatik. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Anyittérben minden garmondisor díja 10 kr

Gondoljunk iparos ifjuságunkra!

I.
Nem tartozunk azok közé, a kik hazánk jövőjét a földbirtokos osztály számára államilag biztosított kiváltságokban keresik, hanem azok közé sem, a kik fennen hangoztatják, hogy Magyarországból csak akkor lesz valami, ha iparos országgá lesz!

Tény az, hogy közgazdasági viszonyaink nem a legvirágosabbak. Tény, hogy kereskedelmünk kezdetleges, s még igen nagy részt nem egészen megbízható nemzeti elemek kezén van; tény, hogy iparunk évtizedek óta pang, s iparosztályunk anyagi helyzete igen siralmas; tény, hogy épen a jelen pillanatban a legnagyobb és eddig legerősebb s bizonyára nemzetileg is a legfontosabb — mert legmagyarabb — osztályunkat, a gazdasági közéletet fenyegeti. Hanem e bajok egy részéről — mint a kereskedésnél — alkotmányos életünk eddig még nem eléggé izmosult ifjuságból, más részéről — mint az iparnál — eddigi hiányos törvényhozási intézkedéseinkből ismét más részéről — mint a mezőgazdaságnál — a nem elegendő szakképességéből és az általános, az egész művelt világot sújtó gazdasági túltermelésből származnak; mind e bajok nézetünk szerint nem fognak elenyészni, ha egyoldalul csak

a kereskedelmet, vagy csak az ipart, vagy csak a mezőgazdaságot dédelgetjük, kiváltságokkal ruhazzuk fel a többi rovására; ha az erőket egyoldalul fejlesztjük; hanem egyöntetűen valamennyit egyformán kell felkarolni.

De nekünk nem szándékunk hazánk közgazdasági állapotáról, vagy jövőjéről „honmentő” eszméket pengetni; nem akarjuk közállapotaink igazi orvosainak és kuruzslóinak úgy is elég szép számát szaporítani, a kik biztos panaceákat árulnak a haza boldogítására. Csupán egy oly ügyben kívánjuk szavunkat felemelni, a mi elég közel áll hozzánk, hogy társadalmunk érdeklődjék iránta, a mi elég fontos, hogy gondolkodjunk felette, s talán beszélni róla hasznosabb is, mint a szokásos nagyképű politikai kuruzslás.

Iparos ifjuságunkról, vagy ha úgy tetszik, kereskedő és iparos segédeinkről akarunk szólni. Ezeknek társadalmi hivatása nem csekély fontosságú. pedig mostani helyzetük épen nem irigylésre méltó, s épen nem felel meg jövőendő hivatásuknak.

Általános a panasz, hogy a társadalom mozgalmában a közélet terhesebb, áldozatokat is igénylő kötelességeiben gazdáink, iparosaink, kereskedőink — tisztelet a kevés kivételnek — vajmi csekély vagy épen semmi részt nem vesznek, hogy a nemzet érdekei, a magyar közművelődés iránt ne-

vezettekben az érdeklődés vagy nem is volt meg soha, vagy teljesen kiveszett!

Talán kissé túlzó ítélet, hanem az bizonyos, hogy nem tesznek annyit, a mennyit kellene tenniök, kivált a tehetősebbek!

De hát mit követelhet azoktól a társadalom, a kikért a társadalom nem tesz semmit? Hiszen ott vannak a kereskedő- és az iparos segédek, a kiket pedig csak egy-két év választ el attól, hogy, önálló kereskedők és iparosok legyenek) ugyan mit tesz ezekért a társadalom, hogy beolvassza magába, hogy fogékonyvá tegye őket a nemzeti érdekek iránt, hogy a magyar nyelv, magyar irodalom pártolására, a hazafias szellem ápolására a nemzeti művészet felkarolására serkentse, kapassa? Nincsenek-e ezek teljesen magukra hagyatva, legfeljebb ha netán egy-egy gondosabb főnöksaládja körében, a közvetlen jó példa hat rájuk!

Pedig elég sűrűn hangoztatjuk: adjuk gyermekeinket practicus pályára! De hát ki lesz oly könnyelmű, hogy gyermekét, kivált ha az művelt környezetbe, a magasabb kultúra igényeihez, talán már egy kis szellemi táplálékhoz is hozzászokott, odadobja sokszor szeretetlen, többször a műveltség nem igen magas fokán álló környezetbe, s arra kárhóztassa, hogy egész addig, a míg önálló üzletet nem nyithat, a társadalom áldásos hatása köréből száműzve legyen?

Igazán a lehetetlenséggel határos dol-

TÁRZA.

Korona és fátyol.

(Történelmi beszély.)

I r t a : E m m a .

II.

(Folytatás.)

A kelő nap rózsás sugarai élénk mozgásban találják Byzancz lakosait.

Nagy tömegekben hullámzik ez végig az utcákon . . . Mindenki a császári palota közelébe törekszik. A nehéz fegyverzetű palota órök paizsaikkal taszigatják hátrább a kíváncsián előre tolokodókat; míg a délczeg pelikárok (lovások) átláthatatlan sorfalat képezve, tétlenül csillogtatják fényesre fent fegyvereiket.

A tömeg arczán a feszült várakozás kinyomata látható. Nyugtalanul látszik várni valamire. Olykor, türelmet veszítve emelkedik ki egy-egy magas fő, s végig tekintve a roppant tömegen; kedvetlenül bukik ismét alá, mint kit a percnyi, de eredménytelen vizsgálat nem elégte ki.

— Mit gondolsz Nikétász, vajjon a császárnő nem ad-e kedvezőtlen választ a frank követeknek? szólítja meg egy a tömegbeli az épen mellette ágaskodót.

— Hm! — mormogá fojtott hangon a kérdezett. — én is kételkedve hiszem. Ha önmaga hátráthatna — igen; mert ő minden áldozatra kész mi a nép javát elősegíti; de környezetétől függ, s így bajos, ha most is. —

Zsibongás szakítá félbe a beszélőt. A nép összefélsz szorult, fővegét emeli le, azonban, ha ez egyszerre alázatossá vált vonásokból követke-

tethetünk, úgy látszik, inkább fél-lem- mint tiszteletből üdvözlé azt, kinek utat nyíta.

Magas, erőteljes férfialak ez. Arcza inkább köznapias, villamló szemek, melyeknek egyetlen sugara képes porba sujtani a szembeszállót, széles előre domborodó melle erő-s bátorságról kezeskednek. Oldairól, sulyos, de remek mivű, görbe görög kard függ; markolatán bal keze nyugszik.

Büszke, mondhatni megvető tekintettel mérte végig a tömeget, s haladt föl a palota tengerős márvány lépcsőzetén.

Ő Görögön első embere — Nicephor,

Távozta után ismét megszólalt az előbbi két hang, halkán folytatva megjegyzéseiket, ne hogy masok figyelmét is oda vonják.

— És hiszed te Nikétász, ha a császárnő saját akarata szerint választhatna, nem utasítaná vissza a császár ohaját?

— Mindenesetre — nem!

— Túl biztosnak véled állításodat; anélkül azonban, hogy föl gondolnád, miként Károly császár már túl jár a 60 on, uralkodónőnk pedig még oly ifju és szép; — nem tudom, mint fogadna el v o l e g é n y é n e k . . .

Rövid, el nem fojtott kacajjal követé a beszélő e megjegyzését.

— Ten szavaid mondák ki fölötted az ítéletet . . . Vagy gondoltál-e arra, midőn kijelent ezeket, hogy azon hatvanéves fő a „nagyság” örökzöld koszorúját hordja homlokán?

— És nem ismered jól császárnőnket sem mert lám ismét élnem kell előttem: ő népe boldogságaért minden áldozatra kész; s végre is kérdem: ha nem kívánatos-e egy ör-g, trónján szelíd, míg a csaták véres piacán vakmerő, uralkodó oldala mellett élni le nyugodtan napjainkat; mint a harcban és békében egyaránt kegyetlen

karjaiba vetni magunkat, csup.n azért mert — fiatal?! . . .

E végszavak már csak alig hallható suttogásba olvadtak át.

Zaj kétt ismét, mely miudinkább növekedő rebajban tört ki. A tömeg a palota bejárata felé tolongott.

Négy, tisztes arczú férfi jelenék meg, komoly, méltóságos léptekkel, közelegve a császári lakhoz. Azonban nagy nehézséggel s többször megállapodva haladhattak csak előre. Az órök minden erőködése sem bírta volna föltartóztatni az örvénylő sokaságot, ha a lovasság kardja nem nyujt vala segéd kezét.

Ezek Nagy Károly küldöttei.

Végre a palotában voltak . . . Kanyargó, tarka színezetben összeszedett márványlépcsőzetén haladtak föl. Minden nyomon nehéz, perzsa szőnyegeket tapostak lábaik. Köröskörül vakító fényű, ár tanuskodók Jusztinian egykori inkább fényűző, mint egyszerű, népboldogító kormánylatáról.

Most a trónterem ajtaja tárult föl előttük. Az aranyal dusan kiveret függönyök s tétvála. Szemben a belépőkkel állt ez Három lépcsőszék emelkedett számolyaig vastag vörös bársonytól fedve. Maga a trónszéle remek mivű elefántcsont, fölötté azúrkék menyegyzettel.

A trón még üres volt, Iréne, a császárnő még nem jelent meg; csak a tisztes, ósz tanácsosok álltak ott körül, hosszú ezüst szakállaikkal komor fellegettektől barázdált homlokuk, — s haragos tűzben égő szemekkel. Átellenben ezekkel a görög fők között látni Nicephort, szeméi a négy frank követre szegezve, mintha villámaival akarná őket lesujtani; ajkán megvető, gunyos mosoly vonaglik át, kezei sulyos, görbe kardját markolják.

Néhány percnyi időköz telhetett el a követ megjelenése óta, midőn a trón mögött — mi

kadjanak. Ennek kapcsán mélt. Beliczey István főispán iránti halálból, különösen méltánylása mellett — a közlekedési utak építése körül szerzett érdemeinek, hogy az ő befolyásával Szarvas városának Nagytevéja egész az indóházig kiköveztetett s ily előnyben megyei községek közt elsőhelyen áll, — a város közönsége a Nagytevéát Beliczey névvel óhajtja, elnevezni s ennek megengedését főispántól kérelmezi.

4. Az iskolaszék tagjai a következő 3 évre megválasztottak, s azok névszerint: Mihálfy József, Benka Gyula, Dr. Zsilinszky Endre, Sziráczky János, Moravcsik József, Kácsor Vilmos, Viskovics Ignác, Melis György Misov, Somogyi Elek, Klenk József, Molnár János és Povácz János.

5. A községi 1885-iki költségvetés a belügyminiszter által is jóváhagyva megérkezett.

6. A Budapesten felállítandó szabadságszoborra a városrészről 50 frt ajánlatot.

7. A kataszteri hiányos felvételek orvoslása tárgyában a pénzügyminiszteriumhoz kérvény benyújtása határozottat.

Ujdonságok.

— **Egészségügy.** A nagyméltóságú m. kir. belügyminiszteriumnak kibocsátott rendelete alapján — tekintetbe véve hogy: Franciaország, Spanyolország és Olaszországban a cholera járvány tényleg fellépett. Az előirt övrendszabályok végrehajtásával megbízott járási szolgabírók meghagyja, hogy a köz és magán lakások árnyékszékéi kitisztassanak a ganaj a községből kihordassék, még pedig ezen téli időszak alatt, — a kik ezt nem tennék ezen munkálatok az ő költségükre az előjáróság által fognak végrehajtani. Hasonlóképpen figyelmeztetik a lakosságot, hogy lakozóháikat, minden nap kiszellőztessék, minden lakosztályaikat, udvarhelyiségiket tisztán tartassák; de különösen arra hivatnak fel a lakosok hogy azon, az egészségre nézve feltehető káros szokással: hogy baromfiakat hálószerzőben költetik ki, hagyjanak fel, mert beigazoltott hogy a kolera járvány leginkább ott terjed hol a szenny és piszok, egyszóval: a tisztátalanság félszék Ennélfogva az előjáróság köteles mindenki háztáját a jövő hét folyamán alatt megzemlélni, igyekezzék tehát mindenki háztáját addig kitisztítani.

— **Egészségügy és vagyonbiztonság.** Előbbi közleményünk kapcsán örömmel jelenthetjük, hogy városunkban az egészségügy jelenleg jó labon áll. Semmiféle emberi- vagy állati járválynak még nyoma sem észlelhető. Ugyancsak jó labon áll a személy és vagyonbiztonság is.

— **Jótekonyczéli felolvasás.** Folyó hó 13-án a helybeli jótekonyczéli egyesület saját pénztára javára a főiskolai díszteremben felolvasási estélyt rendezett. Felolvastak Benka Gyula igazgató: „Az érzékszervekről” és Lehr Emma kisasszony: „A derültégről”. Beléptidj volt 20 kr, felülfizetések köszönettel vétettek. Részletesebb ismertetést a jövő számunk fog közölni. A jövő szombatón ismét fog egy felolvasás tartatni.

— **A temetőről.** Mután többszörös panasz merült fel a helybeli ev. egyház elnökségénél az iránt, hogy az ő temetőben gyakori kártétel történik. A síremlékek, koszorúk s egyéb kegyeteti tárgyak körül: az egyházi hatóság azon határozatot hozta a legutóbbi napokban, hogy az ő temető útján szigorúan tiltatik akár kocsival vagy taligával, akár

toló talicskával keresztül járás. Az ily járművekkel átmenni szándékozók a temető csősz által visszatartandók. A gyalog járóknak ezen ut nyitva hagyaték, de mind azok akiket nem a kegyelet hozama helyre — folytonos figyelem alatt levén ezen túl — szintén kiutasítottak. A kártevők pedig az 1870. évi 40 t. cz. 80. §-a értelmében büntetteknek.

— **Tempom szentelési emlék ünnepe.** A szarvasi ev. egyház nagytevéja ünnepélyes felszentelésének 96-ik évfordulóját a múlt vasárnapon ünneplé meg a szokásos módon. Ez alkalommal, az ezen tény megünneplésére 1783-ik év II-ik advent vasárnapjára szerzett alkalmi énekét szokta elzengni a gyülekezet.

— **A kunszentmártoni sikkasztás ügye.** Öcsödől írják lapunknak, hogy Bozóky József eltűnése erősen alterálja a város anyagi helyzetét is mi annál fájdalmasabban esik, mert ez rövid egy évtized óta már a harmadik csapás, mely a kunszentmártoniakat éte. Ez eset arra fogja őket figyelmeztetni, hogy ezentúl a tisztviselők választásában ovatosabban járjanak el.

— **A Bécsbe szülő kocsi-postai csomagok címzése.** Folyó évi okt. hó 1-től kezdve Bécsben a postai csomagok a címzettek lakásán kézbesítettnek. A szerzett tapasztalatok szerint azonban a kézbesítés körül való eljárást magban neghezezteti, sőt a küldemények késedelmes kézbesítését okozza az, hogy a csomagokon, illetve az ezekhez tartozó szállítólevelekre a címzettek lakásának (utca, házszám) megjelölve nincs. A közönség tehát figyelmeztetik, hogy a Bécsbe szülő postai csomagok szállítóleveleire, — szoljon a küldemény a kereskedő czégnak vagy magánfeleltek — a címzett lakását (utca és házszám) lehetőleg tegye ki.

— **Csomagok szállítása.** A karácsonyi és újévi ünnepek előtt nevezetesen: Deczember 20-tól 24-ig és 28-tól 31-ig a 11 óráig feladott csomagok még ugyanazon napon lesznek továbbítva, de az ezután feladottakra csak a következő napon kerül a sor.

— **A postai csomagok feladásáról a karácsonyi és újévi ünnepek előtt.**

Az eddigi tapasztalatok szerint a karácsonyi és újévi ünnepek előtt, a midőn a postaforralom a rendesnél sokkal nagyobb mérvet ölt, a hiányos és czélszerűtlen csomagolás következtében számos postaküldemény sérült állapotban tartalomhiánnyal sőt cím nélkül is érkezik rendeltetési helyére és e miatt kézbesíthetetlené válik. Ez utóbbi sorban részeseülnek ugyanis túlnyomó számban, — az élelmi czikkeket és egyéb, a gyors romlásnak kitett tárgyakat tartalmazó azon küldemények — melyekről czélszerűtlen csomagolás következtében a címirat leszakad, szállítóleveleünk a nagy forgalomban eltéved és a küldemények, mint nem kézbesíthetők, elárvereztetnek, míg a hiányosan csomagoltak a szállításközben megsérülvén, a benn foglalt kisebb tárgyak kiesnek és szállítás közben elvesznek.

— **Elhárítandók a jelzett bűnöket, figyelmeztetik a közönség:**

1. Hogy pénzt, ékszert és egyéb drágaságokat más tárgyakkal egybe ne csomagoljon. A csomagokhoz hallgatag, külön nyilatvítás nélkül mellékelt készpénzért egyáltalán nem, a csomagokban mutatkozó sérülés vagy hiányért pedig csak az esetben adatik kárpótlás, ha a hiány vagy sérülés nem a czélszerűtlen vagy gyöngye csomagolásnak tulajdonítható.

2. A csomagoláshoz gyenge lemez papirdobozok használatát lehetőleg mellőzze, mert az ily dobozok szállításközben a többi küldemények által összenyomatván — a csomag tartalmát a megromlásától nem óvják meg. Kivételt képeznek e tekintetben a postai szállításra gyártott lemez papirdobozok, melyek belső részében falcseccskék vannak alkalmazva. Az ily dobozok azonban csak is kisebb súlyú, csekélyebb értékű és egy egész képező tárgyak (pl. ruhák szövetek) szállítására használhatók.

3. Ékszereket, drágaságokat, vagy oly tárgyakat, melyek dörzöles, nyomás vagy átmedvesedés következtében megromlathatnak, faladácskákba, még egyéb tárgyakat értékükhöz és a szállítási uthoz képest többszörös és erős csomagoló papírba, vagy fonakjával kifelé fordított viaszos vászonba, vagy erős gyölesba kell csomagolni.

4. A címet lehetőleg magára a csomagburkolására kell felírni. Ha azonban a csomag külső burkolata erre alkalmatlan, a cím külön papírlapra is írható, melyet azonban egész lapjával a csomagra kell ragasztani. A 100 frt értéket meghaladó, avagy ékszereket, ércpénzt stb. tartalmazó küldeményekre azonban címlapot ragasztani nem szabad, hanem a címet közvetlenül magára a gyöngyöltre kell írni. Zsacsókba zárt küldeményekre, lemezpapírra vagy fatablara írott cím, a csomag körülkötésére használt zsineggel megerősítve, odapecsételendő úgy, hogy a címtáblát a pecsétek megsértése nélkül ne lehessen eltávolítani.

5. A címezés után a csomagot görcs nélküli zsineggel erősen kell keresztül kötni; olyan csomagoknál, melyeknek a címirata a csomagra van ragasztva ügyelni kell arra, hogy a címiratot a ragasztáson felül a keresztkötésre használt zsinég is a csomaghoz tartsa, azután az így keresztülkötött csomagra jöminőségű pecsétviasszal annyi pecsétet kell nyomni, amennyi arra szükséges, hogy a pecsétek megsértése nélkül a csomag tartalmához férni ne lehessen.

A Közönség köréből.*

I.
Tisztelt Szerkesztő Úr! Nov. 2-án olvastam a „Képes Néplap” 44-ik számában Fekete Gyula ruhakereskedőnek hirdetését Bécsből V. Engelgasse No. 10. Egy polgárkötőt meleg szövetből van ott ajánlva uraknak és nőknek 2 forintért. Az nem való mert az csak háló „unterzig”. Figyelmezteték mindenkit, hogy onnan ne vásároljon, nehogy úgy megkárosodjék mint én. Szarvas, decz. 10. 1884. Kalmár Sámuel.

II.
Tekintetes Szerkesztő Úr! Egy alkalommal betérvén egy — ez alkalommal meg nem nevezett — elemi iskola, kérdést intéztem a tanítóhoz: van-e a számtani oktatáshoz méterrudja? Nincs! Van-e körzője? Nincs. Van-e Európa térképe? Nincs! Van-e Magyarország térképe? Nincs. Tovább nem folytattam a kérdezősködést, de meg nem állhatom, hogy megütközésem ki ne fejezzem a felett, hogy lehet olyan iskolát fentartó testület, mely iskoláját a tanszerek tekintetében ennyire elhanyagolja. Szarvas, decz. 7. 1884. Valaki

* E rovatban szivesen engedünk helyet díjtalanul oly felszólalásoknak, melyeknek célja a társadalmi élet visszaszállásának orvoslására.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
Mihálfy József.

hogy ne lássa senki az eltorzult vonásokban a kint, mely egész belsejüket marcangoló.

Csak egy volt közöttük ki nem látszik gondolni keble kinzó ördögével, hanem ehelyett gyorsan hagyá oda palotáját, s intézi lépteit a már első fejezetünkben ismeretes utca felé.

Jelenben ez néptelen volt, mint nagyobb részt a többi is. A kiküldött czirkáló csapatok elől mindenki lakaiba vonult.

Martiana is ott ült magános szobájának egyik ablakmélyedésében.

Agg fejé száraz karján nyugodott. Talán a lefolyt események fölött gondolkodott, vagy talán — szendergett . . .

Künn erősen megrázták a rendesen elreztelt ajtót; melynek ismételt zöreje eléggé elarúla a külvív türelmetlenségét.

Martiannának találgatásra sem maradt ideje mért már ekkor föltárta az ajtót.

Visszadöbbsent: — — Nicephor állt előtte. Azonban csakhamar összeszedé magát, s nyájasan üdvözlé az érkezettet.

— Isten hozott uram, herczeg! . . . Minek köszönhetem ily nagy kegyet, s mivel lehetek szolgálatodra?

— Csak nem gondold, hogy itt végzek veled? — viszondá gógós hangon az utóbbi, mely egyszersmind eleve sejté is szándékát.

— Mentsen az ég ettől! Rendelkezésedre áll úgy maga e lak, mint szegény tulajdonosnője.

Mindketen a szobába léptek Nicephor elreztelése az ajtót, s megállt azelőtt, keze kardja márkolatával játszott.

— Előrelátó vagy uram. Bizonyára fontos kérdéseid lehetnek.

— A mik mázsányi súlylyal isnehézülhetnek még rád, ha —

— Nem értelek kegyelmes herczeg.

— Van hozzá eszköz, hogy megérts . . . Most felelj kérdéseimre . . . Hanem jól vigyázz, mihelyt egy hamis szót kimond ajkad, ebnek vitem pergődet!

— Parancsolj, — beszélj uram!

— Néhány nappal ezelőtt éji összejövétel volt nálad. Kik voltak itt — akarom tudni.

Martiana redős arcát halál sápadtság lépé meg e szavakra. . . Fél Irénét elárulni, de a vak szenvedélyű férfitől reszkett.

— Nos! késekedel? . . . Van mivel csikarnom ki belőled a szót.

— Számosabban szoktak ellátogatni hozzám; jó embereimnél nem tekintek az időre — volt az öntudatlanul eladogott, kiterő válasz.

Nicephor inkább rivalt, mint szölt

— Nem tartozik hozzám, kik szoktak naponként vizsgálni, hányal szaporodott ismét az a ranczgyűjtemény ott arczodon; hanem igen ama két, mintegy négy nappal ezelőtt itt összejött, turbékoló galambot ismerni akarom — parancsolom!

— Rosszul valál értesülve kegyelmes úr! Régen nagyon régen kimultak már innen az oly napok, melyekben egymás csókjaival táplalkozik a szerelmes pár, egymás keblén nyugodja át álmait . . . De különben is, mit érdekelhetne ez téged?

— Hah! fogatlan kigyó, mint szeretném izenkité tépni ki családnyelved! — Álszavakba mered-e azt burkolni, mit szememmel láttam?

— Ezt nem tevé, nyugodt lélekkel mondhatom!

— A melyet én mégis pokolra fogok küldeni csontjaidal együtt; előbb azonban játékszerűl aprítom őket, hogy elne und megad . . . Most pedig figyelj szavamra, mert perceid megszámlálvák!

Martiana erőtlenu roska dt a közel pamlagra Érzé, hogy árulónak kell lennie ha az iszonyú haláltól menekülni akar.

Nicephor közelebb lépett hozzá; aztán fenyegető tompa hangon kérdé:

Te egy férfi alakot kíséte l ki a z o n é j e l. Arczát, vonásait nem ismerhetem föl. Szólj, ki volt ez?

A nő szabadabban lélegzik. Hátha, gondolá megnevezném, a kit kíván, ha így Iréne neve ment maradna a szentytől . . . Athanáz inkább meghalni kész, mint hogy elárulja őt . . . Pedig bizonyosan veszély fenyegeti mindkettőjüket kivált Athanáz . . . De én legyek-e ennek eszközlője? Nem, nem!

— Késlekedel? Vagy talán újabb csalárdaságon töröd odvas fejed? Rosszul számítottál — rivalt rá Nicephor, kardját kiemelve hüvelyéből. Martiana hallgatott.

Amaz megragadta karját, s fölírta a pamlagról.

— Némber! Iszonyú leend a kin, melylyel kiüzöm korhad testedből a lelket! Idóm nincs a vesztégségre, még pár pillanat csupán — felelj.

A nő roskadozva nyoszörgé:

— Legyen uram, . . . de előbb igérd meg —

— A férfi nevét!

— . . . Athanáz — a — festő . . .

— Hah a nyomorult kölyök. Tehát jól sejtém! De elközelede tet végitéted . . . S nekéd im jutalmad! némitsd el vele, ha tudod, lelkisméreted furdaló szözetát, kiáltá teli erszenyt sujtvá a félig alétan összeroskrdt nő lábaihoz, melynek aranyai csillogva gurultak szét.

(Folyt. követti.)

